

Bellaterra, 13 setembre del 1962

Universitat Autònoma de Barcelona

Biblioteca d'Humanitats

CaC/10433
UNB

Estimat fill:

No tinc temps de fer-te la carta extensa que hauria desitjat. La feina no em deixa un moment de repòs i t'escrie gairebé amb el sol motiu de pregar-te que contestis la carta que et va adreçar en Manuel. Està sorprès de no haver tingut resposta, com tampoc la va tenir la que ja fa bastantes setmanes et va escriure la Montserrat.

De totes les persones, llevat de nosaltres, son ells els que major il·lusió han posat en la vostra tornada i els que més ens ajuden a passar els tràngols que estem passant per a rebre-us dignament. Els diners que no vaig gosar demanar a en Messeguer per a fer front a les despeses del pis, quan es presenti, me'ls avançarà en Manuel i si no trobem un pis amoblat com en un principi havíem pensat, ells ens ajufaran a amoblar el que trobem. Justament han renovat part del mobiliari antic, i poden deixar-nos algun parament en molt bon us -molt millor del que es troba en els pisos o cases que es lloguen amoblades- i ens faran un gran servei.

És un setembre kafagós com no havia conegut. Jo suportó malament la calor i per això m'afeixuga més la feina. I creu que desitjo que s'acabi l'estiu per a retornar a la normalitat de Barcelona i dedicar-me amb més intensitat a preparar l'arribada. Per la qüestió del pis hem mobilitzat a tots els amics, parents i coneguts. Hi ha esperances de trobar-ne a San Cugat, a Vallldoreix, a Horta, a Barcelona mateix. Però all'on no trobes un all trobes una ceba, i no acabem de decidir-nos per l'arbre on ens volen penjar. El volem alegre, net, ben plaçat... i barat. Son moltes exigències. Els de lloguer moderat, volen una "entrada" prohibitiva, i els que no paguen entrada, tenen uns lloguers massa elevats. Passada la festa de la Mercè, ens diuen serà més fàcil trobar una oportunitat en algun poble dels contorns de Barcelona. No esperariem pas tant de temps si s'esquèia trobar la "cosa" que desitjem. No t'explico aquests tràngols per a dessassossegarte, perquè ja t'he dit que tot té solució. Estigueu tranquils i confieu en nosaltres.

Plego perquè m'espera en Joan per a dur-me a Barcelona amb el seu cotxe. Fins diumenge, que espero poguer dedicar-te el damatí, com de costum. Una abraçada ben forta per a tots, de tots nosaltres.